

Sygn. akt IV CSK 362/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 627/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego okoliczności uzasadniających twierdzenie o zaistnieniu jednej z podstaw nieważności postępowania określonych w art. 379 pkt 1 - 6 k.p.c.

Zarówno sformułowane zagadnienie prawne dotyczące charakteru tytułu prawnego przyszłego kupującego do korzystania z nieruchomości wynikającego z umowy przedwstępnej oraz dopuszczalności wypowiedzenia takiego tytułu przez właściciela na podstawie art. 365¹ k.c., jak i argumentacja powoda powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego

znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243). Wbrew twierdzeniu skarżącego pozwana spółka już w odpowiedzi na pozew powoływała się na to, że jest współużytkownikiem wieczystym nieruchomości oraz współwłaścicielem odrębnej własności budynków i swój tytuł do posiadania nieruchomości wywodziła zarówno z postanowień umowy przedwstępnej, jak i uprawnień współwłaściciela. Zasadniczą podstawą rozstrzygnięcia było przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że pozwana miała tytuł do korzystania z nieruchomości z mocy art. 206 k.c., wobec czego powodowi przysługiwało roszczenie o zwrot pożytków w zakresie jego udziałów, a nie wynagrodzenie za użytkowanie jego udziału przez pozwaną.

Brak podstaw do przyjęcia, że zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej uzasadniona rażącym naruszeniem art. 378 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z 391 § oraz art. 378 § 1 w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. Z obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika jednak konieczność uzasadnienia przez sąd odwoławczy każdego podniesionego w apelacji zarzutu a jedynie tych, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania są istotne i potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący nie wskazuje jaki wpływ, przy przyjętej podstawie prawnej tytułu pozwanego do korzystania z nieruchomości, miała na rozstrzygnięcie lakoniczność zaskarżonego wyroku. Przesłanki tej nie uzasadnia nadto powołanie się na naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Nie uzasadnia bowiem przyjęcia, że strona została pozbawiona prawa do obrony, taki stan faktyczny, w którym strona wypowiada pełnomocnictwo pełnomocnikowi i wskutek własnej bierności ustanawia nowego pełnomocnika po dwóch i pół miesiącach dopiero trzy dni przed rozprawą, składa pełnomocnictwo na tej rozprawie i nadużywa uprawnień procesowych wnosząc o jej odroczenie ze względu na brak przygotowania pełnomocnika do sprawy.

Pozbawienie możliwości działania strony zachodzi w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. wtedy, gdy strona z powodu uchybień procesowych nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego części. Skuteczny zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. może uzasadniać orzeczenia kasatoryjne, natomiast nie uzasadnia

przesłanki nieważności postępowania. Powyższe przyczyny nie prowadzą też do wniosku, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie*, bez potrzeby przeprowadzania złożonych analiz i rozważań.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).